

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Impius Infelix

Texier, Claude

Augustae Vindelicorum [u.a.], 1695

3. Est carnifex, qui nos plectit crudelibus tormentis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45950)

nas pro peccatis tuis. Hoc tertium meum punctum est.

III.
Punctum.

Postquam ista conscientia officium testis in accusando, item judicis munus in condemnando explevit, deinde tortoris vices assumit in cruciando. *Accusat, judicat, cruciat.*

Perversa hæc conscientia, si SS. Doctoribus fideri adhibemus tot carnifices, quot cogitationes habet; sunt illorum manus instructæ flagris, cuspidibus, aculeis, quibus peccatorem dilaniant; discerpant; è plagis, quas infligunt, consequitur longa mortis tabes, & ipsa anima sepulchro vermibus pleno videtur similis, à quibus jugiter corroditur. *Videbis mentem tanquam judicem sedentem, & cogitationes loco carnificum adhibentem, in equuleo suspendentem, lateraq; conscientie unguis corrodentem, rectè observat S. Chrysostomus.*

S. Chryso-
st. Conc. I. de
Lazaro.

Ejusmodi pœnæ adeò sunt acutæ, & sensibiles, ut historiæ plures nobis enumerent, qui talem internam carnificinam ulterius tolerandi impotentes, ad inde se eximendos, se suspensio necârunt, alii pugione pectus aperiendo libertatem spiritûs quæsierunt, quidam se in abyssum præcipites egerunt: non deerant, qui ultronei se judicis tribunali sistentes ob patrata sua scelera decretoriæ sententiæ executionem postulârunt, eligentes potiùs, ut ipsimet sponte fatebantur, sub manibus carnificis oppetere mortem, quàm diutius has domesticarum Furiarum cruciatus sustinere. Tiberius, referente Suetonio, se à conscientia sua torqueri sentiens coactus est Divos invocare, ut in mortem tam dira supplicia convertere velint: *Dii me perdat, suspirabat ille, quem quotidie perire sentio.* Quidam nomine Flaccus apud Philonem idem confessus est eadem.

dem equuleo obnoxius : *Jam in horas pramior, multas
sustinens mortes ante ultimam.*

Oportet sanè mortem adedè lentam, supplicium esse
longè acerbissimum, eoquòd vindex Deus id ad hibuerit
ad vindicandi Caini fratricidium, eum non quidem mor-
ti adjudicando, sed vitæ usum concedendo, non tamen,
alium, quàm cum perpetuo terrore, & remorsibus assiduis
connexum, ipsum proprium sui carnificem constituens
juxta annotationem S. Basilii Seleuciensis. *Ut percussorem
suum timendo, quotidie pateretur, & ipse suus sine ulla inter-
missione sibi carnifex esset.*

En, quàm ad amussim huc quadret illud Dei in im-
pium prolatum decretum apud Prophetam Ezechielem :
Et tu porta confusionem tuam. Septuaginta vertunt : *por-* Ezech. 16, 52.
ta tormentum tuum. Abi infelix, qui credideras, quòd
tèmet elongando à summo bono, posses placidè, quietè
vivere. Abi fili prodige, qui judicas, meliùs esse, inter
extraneos quàm inter domesticos, & in paternis ædibus
commorari ; ad te puniendum neminem alium, quàm
te tibi ipsi immitto, & trado : *porta tormentum tuum,* tuam
rotam, tuum tortorem, id est, perversam conscientiam
tuam, ad lusum & comœdiam, ad lectum & mensam, ad
publica & privata negotia tua, *porta tormentum tuum.*
O Deus! quale istud foret supplicium, exclamat S. Chry-
sostomus, malefico, mortis reo, coram spectare continuo
carnificem ad mensam tempore prandii & cœnæ, habere
carnificem comitem in ambulatione, vel quacunq; actio-
ne, carnificem ad caput lecti, quando cubitum concedit.
In tali, eoq; miserrimo statu infelix hæret peccator, asse-
rit præfatus Doctor : *Peccator quasi carnificem circumgestat,
se laniantem, & flagellantem perpetuò.*

Etiamsi tormentum istud, de quo loquimur, foras se non prodat, at eò intensius est malum, quò magis lateo absconditum, & interiora infestat. Credite mihi, dixit Gentilium aliquis, proprium est solis Diis, hoc supplicii genere mulctare: homines quippe ferire nequeunt, nisi externum solum corpus lædere possunt; Dii autem irritati fundum animæ penetrant, ipsum cor transverberant: *Deorum tela mentibus infiguntur.*

Rom. 2. 9.

Hoc ipsum meliùs docet Gentium Apostolus: *Tribulatio & angustia in omnem animam hominis operantis malum.* Verbis illis, *in animam*, exprimit differentiam inter afflictiones bonorum, & veras reprobòrum pœnas. Morbi, jacturæ divitiarum, cruces, equulei, & quidquid ingeniosa tyrannorum ferocia excogitare potest, sunt extra animam. Hinc non rarò contingit, quod expertus testatur Sanctus Paulus, ut in medio pœnarum exteriorum Sancti possideant in interiori cordis fundo gaudia, consolationes ineffabiles: *In omnibus tribulationem patimur, sed non angustiamur.* Impii è contrario extrinsecus fruuntur pace, at intestinum fovent bellum. Quàmvis ipsi sequentes vestigia infamia Babylonis ad suaves lyrarum, fistularum sonos, & juxta instrumentorum Musicorum cadentiam descendant in infernum, prout Prophetarum aliquis prævidit; cor nihilominus circumferunt millenis anxietatum fluctibus agitato, animamque crudelium remorsuum laniatibus in frustra discerptam.

2. Cor. 4. 8.

Ideo non sine ratione magnus hic Apostolus ad declarandos internos peccatorum cruciatus utitur binis hisce verbis: *tribulatio & angustia*, concors hac in parte cum universa Scriptura: Job descripturus nobis peccatoris in Deum insolentiam & rebellionem: *Tetendit, ait, adversus*

Job. 15. 14.

versus

versus Deum manum suam, & contra Omnipotentem roboratus est. Idem subnectit, Deum ad suppressendum ejusmodi temerarium ausum validissimo occurrere exercitu in binas alias diviso sub regimine & auspiciis Conscientiæ: una pars illius vocatur *tribulatio*, altera *angustia*: *Terrebit eum tribulatio, & angustia vallabit eum sicut Regem,* Ibidem.
qui preparatur ad prælium. Quæcunque se conferat peccator, videbit, se undiquaque circumcingi invisibili illo Dei exercitu, testante id Davide propriâ experientiâ: *Tribulatio & angustia invenerunt me.* Psal. 118. 143.

Per *tribulationem* Spiritus Sanctus non solum intelligit bellum intestinum passionum nostrarum, turbas & seditiones has domesticas, de quibus heri mentionem fecimus; sed etiam timores mortis, horrores judiciorum Dei, phantasmata tristitia & afflictiva, quæ fluctuum instar maris irritati verberant, & reverberant cor malignum. *In quantam tribulationem deveni, & in quos fluctus tristitia!* I. Machab. 6. 11. clamabat Rex ille reprobus Antiochus. Sed quodnam te adeò infelicem reddit? *Nunc verò reminiscor malorum, quæ feci in Jerusalem:* Ibidem. quasi disceret; ah sentio acerbissimos remorsus conscientiæ, quæ exprobrat mihi scelera mea perpetrata.

Per *angustias* dantur nobis intelligi tædia, tristitiæ, quæ cor impii dissecant, tali modo, ut cum is reflectat se supra perversam suam vitam, seipsum sufferre nequeat. Veluti leprosus horridam & purulentam corporis sui infectionem contuens, libenter turpes carnis suæ exuvias deponeret; sic inveteratus peccator dissolutiones suæ juventutis, injustitias adultæ & virilis ætatis, avaritias suæ senectutis perpendens, contemptus in Deum, sua scandala,

Psal. 56. 5.

Job 7. 14.

dala, perfidias, fraudes in proximum commissas, uno verbo, isthoc putidum & abominandum ulcus, unde profluunt omnes vitiorum sordes, perspicuus, seipsum execratur, angustiis tam amarulentis obruitur, ut vivere ipsi displiceat. Unde frequenter oriuntur salutis propriae desperatae cogitationes: se respicit, & recenset jam inter damnatos, noctu infestatur ab horrificis insomniis: *Dormivi conturbatus*, fatetur David post admissum suum scelus: & Jobi querelae sunt: *Terrebris me per somnia, & per visiones horrore concuties.* Quod denique malorum omnium apex & coronis est, quod peccator agnoscat, suas miseriae aliarum more in morte cum vita minimè finiendas, sed potius revereatur augendas. *Atque eadem metuit, magis haec ne in morte gravescant.*

An non meritò deplorandus est talis status? nonne fateri oportet, in se crudelem existere eum, qui peccatum comittit?

Nec vobis persuadeatis, enervari tot tantaque argumenta, si dicatis, non omnes peccatores tanto cum rigore exceptos esse. Non dissentio, non omnes reprobos ejusmodi syntereses & remorsus experiri at hocipso sunt longè deterioris conditionis: *O te miserum, si haec sentis, miseriorem, si non sentis!*

Qui flagellum sentiunt, nec inde meliorantur, sicut dixi, miserabiles sunt judicandi, at ii, qui illud non sustinent, nec sentiunt, miserabiliores adhuc censendi, prout videbimus, quando probaturi sumus, statum insensibilitatis conscientiae esse malorum omnium summam, & characterem haud obscurum aeternae reprobationis. Unde sequitur, ut vivat peccator, debeat, secum statuere jam con-

con-

condemnati instar vivere, sive suffocando importunos conscientia suæ clamores per enormia flagitia, sive tolerando tormenta & remorsus interiores, quos vobis representavi.

Discamus ergo hodie viam illam, quæ tam anxie inquisita, nec tamen cognita ab impiis, viam sc. pacis & veræ quietis: *Contritio & infelicitas in viis eorum*, Psal. 13. 3. & *viam pacis non cognoverunt.* Nè autem decipamur, audiamus ex oraculo Regii Prophetæ & Apostolorum, 1. Pet. 3. 10. Principis Petri viam rectam: *Qui vult dies videre bonos*, Psal. 36. 27. viam in præsentī vita incedere pacis & solidæ lætitiæ? Ecce viam: *Declina à malo, & fac bonum.* Vitium fuge & detestare, ama & amplectere virtutem.

Ut observemus, petit à nobis Sanctus Augustinus, illum Psalmistæ locum; ubi *Justitia & Pax osculate sunt*, Psal. 84. 11. osculo se invicem copulârunt. Inde colligi docet idem S. Pater, justitiam & pacem esse amicas intimè sibi conjunctas, & à se mutuò inseparabiles, unam alterius reciproce procurare utilitatem: *Dua amicae sunt, tu fortè unam vis, & alteram non facis*; amas pacem, contemnis justitiam, id est, innocentiam ac virtutem. Scias, velim, monet præfatus Doctor, quòd pax locum apud te invenire minimè possit.

Quare litigas cum justitia? si amicam pacis non amaveris, non amabit te ipsa pax, nec veniet ad te. Ecce justitia, pergit Sanctus Augustinus, *dicit, nè freris, & non*
Ee audis:

audis: nè adulteres, & non vis audire. Arciffimum, intercedit inter utramque amicitix vinculum, unius fi duntaxat confortium horres, utraque te horrebit ut communem suum hostem.

Inimicus es amica mea, dicit tibi pax, quid me quaeris? quàm parum lux & tenebræ conveniunt, tam parum ego (sic Deo ordinante) cum impietate confistere possum. *Non est pax impiis, dicit Dominus.* Isa, 48. 22.

Permittite ergo prædicatori, ut is gladium Verbi Divini arripiat, perforet, & aperiat secreta vestra ulcera, quæ malignas has interiores febres in vobis procurârunt. Tantum ei indulgeatis, nè à vobis prius discedat, quàm bonum illud mala fide acquisitum, cum quiete vestra incompatible ædibus vestris proscripseritis; conscientia quippe vestra os non claudet, clamores suos non continebit, antequàm illud legitimo domino restitueritis. Concedite tantum zelosi Confessarii vestri charitati, ut ipsi liceat spinam è fibris pectoris vestri extrahere, quæ tanto tempore vos, tamque acriter pungendo, afflixit: id est, peccatum istud occultum, quod à vobis commissum, at in confessione nunquam detectum, vel cujus circumstantiæ speciem mutantem, silentio suppressæ, confessionem reddidère sacrilegam.

Ah! nimium est, confusionem, accusationes & carnificinam hujus conscientix tolerare. Exaudite tandem

tandem clamores ejusquàm velocissimè, & vocem Dei per illam vos alloquentis.

Et vos animæ innocentes, nè falsa apparentia, nève externa species peccati fallax vobis imponat; conservate per integritatem morum vestrorum tranquillitatem bonæ conscientia, quæ testimonio Divini Spiritûs est *quasi jure convivium*, & prægustus quidam deliciarum, quas in cœlorum regno Divinus Sponsus vester æternùm præparabit diligentibus se. Amen.

PROV. 15, 15.

